

Boszorkány fekete kotlós alakjában

Vilma néni mesélte tollfosztáskor. Vót nekem egy igen szép bátyám, akinek megtetszett egy főszéri gazda lányo. Tudod lányom, Főszērēn a gazdák laktak, Aszērēn a fődtelenek, a falu végin mēg vót a péro, ott laktak a legszēgínyebbek, a cigányok. Vót mēg egy része a falunak, a' Újsor, ahun a gazdag reformátusok laktak, a templomuk körű'. No, de hogy szavam nē feledjem, térjünk vissza a bátyámho'. Mink Aszēren laktunk. Nem vótak főggyeink. Napszámbo jártunk, a bátyám is. Így kerestük meg a mindennapit. Az a lány, aki a bátyámot megbabonázto gazdag vót. Lányos este a többi legínnye' ő is beállított lányékho'. Akkor mēg a lányos házho' több legény is bejárt lányos estékēn. Este, mikor hazaindútak, má' a bátyám eeköszönt a társoitú', egyedű' indút hazafelé, eccer csak hallja ám, hogy valami gyün a háto megett. Hátronéz, lássó hogy egy fekete kotló fut utáno sok csibéve, és hátúrú' a sarkát kapkodja. Illaberek, nádok, erek, neki a futásnok. Alig csukja be maga után a pitar ajtót, a tyúk a csibéive' kopogtatott rajta. A zajra fölēbredt a' idesanyánk. Kérđi a bátyámtú', hogy mi történt, az meg emeséte hugyan járt. Idesanyám így okította a bátyámot:

– Ha az a feket holló utolér a csibéjive', kiszēđi a szēmēđēt! Többet annak a háznok mēg a tájáró sē merészkeggy, mer' a lány anyya boszorkány! A társoiva' utánod eredtek, hogy figyelmeztessenek: szegény ne kapaszkoggyon a gazdag szekérre, mer' ledőfik. Keress magadnak más lányt!

De biza nem kerút rá sor, mer' ott maratt Doberdóná', a' eső világháborúba.